

SPÁKY

VTRNÍ

ZUZĀ

CIGĀNOVĀ

Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov, spol. s r. o.,
Bratislava

V živote dobrých ľudí sú zlí určujúci. Tak to v živote chodí.
V živote zlých sa dobrí stratia. Ani ich nezbadajú.

Zuzana Cigánová

ŠPAKY V TRNÍ

Copyright © Zuzana Cigánová 2012
Cover design © Hana Fašungová
Slovak Edition © Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov,
spol. s r.o. 2012
e-mail: vsss@stonline.sk
<http://www.vsss.sk>

VYDAVATELSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV, spol. s r. o.

Zuzana Cigánová: Špaky v trní
Zodpovedná redaktorka Natália Petranská Rolková (profitexty.sk)
Obálka Vladimír Popovič
Sadzba Hana Fašungová, fasungova@gmail.com
Tlač Alfaprint
Prvé vydanie
Printed in Slovakia

ISBN 978-80-8061-616-8

Vedela, že je zle. Tak bola tichučko... Tak bola ako tienik. Len taký prievaník, čo robí, čo treba. S malinkým úsmevom. Ako voš pod chrastou. Ledva dýchala... Nikde nezavadzala, na nič sa nepýtala, ničomu sa nečudovala, ani sa naňho veľmi nedívala. A už vôbec nič nechcela... Len ešte chcela... zadržať každú minútu, každú chvíľku, každú sekundilinku. Lebo už sa to chvelo. Už sa to roztápalo, už to plakalo ako dážď. Už to držalo len na čestné slovo. Ibaže jeho... A jeho to tu už nebavilo. Jeho to tu už skutočne nezaujímalo. Otравovalo ho to tu. Aj o pol noci v noci... Ani keď sa zrazili vo dverách sa jej nepozrel do tváre. Len ju tak klepol po pleci, uhni, a prešiel... A raz sa zamotali, obaja v pravo, obaja vľavo a on sa potom prešmykol ako okolo špinavého auta. Stiahnuté brucho, ruky hore. A to jej už vyšla slza...

Čítal noviny, zapínal, vypínal telku. Raz si začal písať, ale hneď, ako sa potešila, prestal. Bolo to strašne nahlas v tomto stípnutom byte... Za celú sobotu povedal len, že si už neprosí (pridať zemiaky), že si nedá (kávičku) a brú (noc)... Ale je fakt, že ona bola radšej niekde inde a stále mala voľajakú robotu. Aby nemusel nič, čo sa mu nechce. Keď sa mu nechce ani nič... Že by sa mohol nudiť, to jej ani na um nezišlo. V tej jej usilovnej snahe, v tom jej šialenom ošiali, v tom jej trápnom trápení... A ráno povedal, že má robotu, ale s úsmevom, a ona bola šťastná, hoci bola nedeľa. On sa veľmi pekne usmieval. Tak bezbranne. Stále sa mu dívala na ústa... A povedala, ja viem, veď ja viem, veď iste, veď nevadí, veď chcela len pokoj, mier... Len ešte zopár chvíľ niekam patriť. Len ešte pár dní, keď niekto príde. Keď ešte nie je celkom jasné, že nik

nepríde. Už. Všetkým... Len ako dovolenku. Len aby to zažila. Len si ešte trochu predĺžiť prázdniny. Len ešte raz vidieť more... A potom sa už môže vrátiť domov. Do samoty. Aj tak na viac nemá. Ani peniaze...

Len si to hcela zapamätat'. Tú rannú náladičku, to potešenie z naťahovania, zívania. Ten nečakaný rázny chmat za chrbát, dosť bolo leňošenia! Vždy sa trochu zľakla, vždy jej to prišlo trochu ľúto... Ale to pretiahnutie pyžama jednou rukou jedným šmahom, ten krásny kuk, tá chlapčenská štica do vetra aj dažďa jej to bohato vynahradili... Tie dva stony texasiek, každá nohavica vždy tvrdo vrzgne, to pohladenie uprostred, je to tam... všetky tie oblé tiene, zlaté svetlá na hrudi, na ramenách, na stehnách, to teplo, to telo si želala nezabudnúť... Lebo jej muž bol krásny chlap!

A všetky tie chute a vône a dychy a vzdychy, keď sa milovali. Si želala vryť... Do všetkého, čo mala. Do dlaní, do nej. Do hrdla, čo skoro nemala, tých pár závratných bozkov. Lebo vedela, že sa už bude len dívať, cez sklo med lízat' a predstavovať si... Keď nejaký pomáha voľajakej do kabáta. Keď jej napraví prameň vlasov, ako ju tak púšť'a do dverí, naozaj tak, aby ju nebuchli, ruku stále na jej chrbte, tak jemne, že tá o tom ani nevie. Musí ju cítiť, musí ju mať, stále sa mu chce... A nemôže sa neobzerat', či to všetci vidia, že je len jeho, že len on... Ale nereptala, bola rada, aj ona to už zažila, aj ona už niekam patrila. Bola tam, kde sa chystá večera, ako obyčajne, to čo vždy. Kde má človek vianočnú trému, ako každý rok, ako dopadnú tetine Nadine gule. A ešte aby bol

niekto za dverami, keď sa kúpe... Ona bohvieprečo nechcela byť sama doma, keď sa kúpe. Ona vlastne len chcela byť doma. Za na noc zamknutými dverami. Kde si vyzlečiete, povytŕhate podprsenku zo všetkých spotených záhybov...

Ibaže teraz v nej aj spávala a Vianoce boli v nedohľadne.

Ona nebola hlúpa, len škaredá. Aby to čert vzal. A tak obyčajne, že škoda reči. A tak nijako, že sa s tým nedalo nič robiť. Len zhasnúť... Čo urobíte s krátkymi rukami, krátkymi nohami, širokým trupom, nijakým zadkom a ešte menšími masťnými kopčekmi prs... Malé prská, zato veľké laby. Všetko so všetkým súvisí! Naničhodné zuby a také isté vlasy. Jej brat, keď boli malí, vravel, že má vlasy, že pf! Lahulinké, jemnulinké. A také jej aj zostali. Pf, hodné opovrhnutia. Nepretržite splihnuté, takzvané stálomastné... Zato detská imunita jej nezostala. Už dávno ľudia nevraveli, ona vyrastie, ona sa z toho vylíže, viete aká škaredá bola Marilyn Monroe... Ona, na rozdiel od M. M., len stlstla. Obrástla celulitídou ako kôrou. Čo nedovolila rásť kostiam. Široká a krátka bola. Ako kôš na smeti. Ako taká popolnica, ani cici ani rici... A asi si sem-tam povedala, nikto ma nemá rád, a dala si bonboniérku. Šupla do toho smetiaka nejakú tú bombu-nierku. A niekedy ju vyvracala a niekedy nie. To podľa toho, či bola len zúfalá, alebo jej to už bolo jedno... Ale to sa jej už teraz stávalo len zriedka. Nie, že by nebola zúfalá, ale nebolo jej všetko jedno. Nemala čas, mala dieťa...

A mala muža, čo nemala. Takže sa jej to stávalo len v noci. Keď dieťaťatko spalo a on neprišiel. Jednoducho neprišiel,

povedala si nahlas, utrela si oči a dala si. Aj tak ma nemá nikto rád. Sa tá bonboniérka volala. Ale ona mala, tak šla vracat'. Takí paraolympionici sú na tom horšie, vravela si nad záchodom, ja ho aspoň mám. To hlúpe srdce. Naivné až do debility. Neodraflo mi ho, len je zlomené... Nikdy by neverila, že sa to môže stať tak obyčajne, každodenne, tak kuchynsky, to čo je v knihách, v kine. A zo zlomeného srdca jej kanula láska k obom. A za všetkých troch, lebo dieťaťko je ešte malé a hlúpe... Ona celkom na doraz, do dna, vypila túto príležitosť. Ona si to užívala a basta. Každú sekundilinku. Každú horko-mliečnu sekundu...

Aj on vedel žiť. Bol telom a duchom športovec. Tenis, lyže. V súčasnosti prechádzal na snowboard. Golf kukal zatiaľ len v telke. Individuálne športy, to bolo jeho. Vráťane... A asi bol dobrý. Dali by si znova. Každá. On nie. Každý deň svitne, každý deň kvitne. Pičiek plný regál... Futbal si zahral len niekedy, len pre srandu, aby netrhal partiu. Tam sa vracal, tam sa kamarátil, tam patrilo odjakživa. Najlepší bol v šatni. V šatni to bol on! Jedno, kto vyhral. Elegantne rozhorúčený, sexi vyšľavený, ešte to správne technicky rozdýchaval. Vysprchovaný do parádna, kompletný, ľavou zadnou triafal skvelý výstroj do skvelej kabely. To mal rád, to si užíval. Správne veci na správne miesto. Nike na Nike telo! Mal najväčší. Jednoznačne. Bez diskusie. Už to ani nesledoval. Mal rád, keď bolo v šatni zrkadlo. Mal skvelé periférne videnie. Často to vravel. Často vravel, my chlapi a skutočný chlap sa ani nezapotí a chlap to potrebuje. Čo nemohol mať, to nepotreboval. Čo nevedel, to nebolo. Alebo bolo zbytočné. Na riť. Ako to, kedy prišli vierozvestcovia! Ty si taký vtipný

Paťo... Keď sa pomýlil, neopravil sa. Usmieval sa, kým to vyšumelo a zasa sa rozvravel. Neomylné ako predtým. Správny nadhľad, v športe aj v živote... Zamestnanie, čo príliš nezaťažuje. Všetci sú tam blbci. A ako vie chlap, že sa rozhodol správne? Jediné správne rozhodnutie je to, čo môžeš vziať späť. Čo potreboval, na to si zarobil. Ľavou zadnou. Aj na tringelty. Príliš nepil, na to by nemal. Ani zažívanie. On nebol hlúpy, len fešák...

Jej sa nikdy nechcelo maľovať, parádiť, pretŕčať sa. Z pochopiteľných dôvodov. Nelepšilo sa to. Nezlepšilo sa to, len to bolo farbisté. Ale hlavne nikoho to nezaujímalo. Možno na prvý pohľad, ale baviť predsa len nechcela. A musela sa pri tej príležitosti dívať do zrkadla. Skrátka bola najradšej doma. Odjakživa... Len to najnevynutnejšie a domov. Behom, behotom, skokom, skokotom. Netušila, kde vzala tú básničku. Niekde na úsvite, keď ešte nevedela, čo to je. A dlho potom, aký je. Lebo doma s mamou ho nemali. Doma s hroznou mamou ho nemali. Až teraz ho mala. A doma. Trochu ako cudzokrajné ovocie.

A snívalo sa jej. Snívalo sa jej, že je zima. Krehké stromy sa strácali v oceľovom vzduchu. V radoch, vedľa seba, za sebou, mizli na všetky strany v hmle. Také tie zákrsy, nie oveľa väčšie ako ona. A aj ona bola skrehnutá a nerozumela, čo tam hľadá. A pretrela si oči... na stromoch niečo viselo. Veselo žiarilo zblízka aj z hmly. Ale veď je zima... Vzťahla ruku, ten plod bol teplý, vlhý, bezbranný. Tvrdo-mäkký. Voňal ako gaštanové kvety, chutil ako morská voda.

Takže najskôr sa, ako vždy, prekvapil, aká je škaredá.

Bola prekvapujúco škaredá, on také nevidal. Na čosi také jednoducho nemal nastavené senzory. Roky rokúce si ich s kamošmi vylad'ovali na minimálne trojky, pička správne vysoko nad zemou... A potom nerozumel. Dlho. Vôbec. Najprv že decko a potom, že si ho chce nechať. A podlomili sa im kolená a sadli si na voľajaký plot... V tom sa neorientoval. On sa orientoval tam, kde sa rávalo na gemy a góly a ony sa zasa majú starať o svoje veci. Tak ho to naučili. A bavil sa, keď mali všelijaké a keď mu dávali na výber. A tešil sa, keď mu ho obliekali. A bol pyšný. S tým nerátali, až s takým. Výborné trápenie. Celkom pravidelné. Mal na to pripravené vtipy. Stále tie isté. Pičky boli iné. A smiali sa ako najaté. Bezva nálada pred bezva trtkaním... Ale keď o tom nepadlo ani slovo, bolo jasné, že to má zariadené inak, pička... A jeho vecou bolo, opäť žartovne, prekročiť, preskočiť tie minútky, keď každému príde na um, že sa to patrí až po svadbe. Bol trošku kresťansky vychovaný. Alebo aspoň po milujem ťa, to bolo zasa vo filmoch. Aj na to mal vtipy. Stále tie isté. Ale hlavne bol stále krásny... Aj teraz. Ako sa tak vyhovára, pomyslela si Pipina. Stále sa mu dívala na ústa... A uvedomila si, že je to pravda, že nie je pripravený. Že na to nemá. Že to bol prešľap. Len ho opravila, že prešľapík. Budeme ho volať Presľapík, dobre? Takže si jednoducho nevedel rady, takže jednoducho odišiel. Takže ho jednoducho nebolo, také jednoduché to bolo... Vlastne na to zabudol. Športovci to trénujú. Programovo. Všetko je v hlave. Vytesniť hlúpe prešľapy, zbytočné nasratia, blízko zaryté oštepy. Nekrenkujú sa, aby sa vyspali. Kvalitný oddych, to je základ. To je prvoradé. Aby zasa zajtra podali zodpovedajúci výkon.

A jej zostalo mdlo. Strašnú trému dostala. Ju paralyzovala. Priala si len jedno, byť malá. Aby nič nerozhodovala. Aby len papala, kakala, plakala... Vlastne za to nik nemohol. Len boli v nesprávnom čase na nesprávnom mieste. A ako taká veľká vlna si to s nimi urobilo, čo chcelo. Zdvihla sa vlna a ona na chvíľu omdlela. A vlna odtiekla a oni ostali ohúrení, úctiví, vyčerpaní. Ako pred prírodou, čo predviedla, kto je tu najsilnejší. A ponaprávali si nohy a ruky rovnobežne a otvorili oči. A ona si obliekla triko, bleskovo... a on odišiel. Veď vravel, že sa ponáhľá. Že tam už mal byť... A ona sa objala a bola pyšná. Celá bola dojatá, že už vie, o čom je reč. O čom je stále reč...

A aj snívalo sa jej nezabudnuteľne. V teplej zamatovej polotme stálo dookola niekoľko tmných priateľských stromov. Ako rodina... A pomaly z nich opadávajú, odkvapkávajú vlastnou váhou velikánske biele kvety. Veľké ľalie. Už sú zrelé. A prepádajú hustým vzduchom a búchajú sa o halúzky, o tvrdé listy, až konečne dopadnú na zem. Ešte zo dva razy poskočia, spomalene v tichu, kým sa uvelebia. Veľké a krásne ako tie hore. A zobia a voňajú ešte viac ako tie nad nimi, lebo umierajú... A skoro pevným vzduchom prepádajú ďalšie a ďalšie a zachytávajú sa na pavučine. Až po päty stromu sa v zamatovej tme belie kvetovaná záclona. Poprekoprcané biele kalichy mdlo odrážajú mesačný svit. A voňajú až do mdloby. Krásna smrť.

Nerozumel tomu. Keď si na to spomenul. Všetko je v hlave. A čudoval sa. S ňou sa vôbec stále čudoval, ale nie,

že by sa bavil. Spomenul si, ako bol chvíľu namätko. Ohúrený. Natvrdo. Paťo, ty si skala... Spomenul si na tú vlnu. Čo príde raz za dvadsať? štyridsať? osemdesiat? obyčajných, malých. A zasa bol sekundu úctivý... Aj morské vlny si chodia v nepochopiteľnom rytme. Možno mesačnom, asi podľa mesiaca, pozrel hore... A všetci sa tam pozreli. On nikdy nebol sám. Načo.

Nerozumela tomu. Vôbec sa nehanbila. A neriešila, že je škaredá. Prvý raz od konca detstva nemyslela na to, aká je škaredá. Ona len počúvala, či pečie. Či dobre pečie. V nepochopiteľnom rytme. Možno mesačnom, asi podľa mesiaca, pozrela hore. Bola ako taká trúba, ale nie hlúpa, nadšená. A povedala mu to. Aj o tej trúbe... Ešte raz si ho našla. Lebo neriešila, že je škaredá. Lebo aj sily mala za dvoch. A on zaváhal. A on len zaváhal, len si to poriadne neuvedomil. Ved' to sa ani nedá. Celý život budem sledovať Wimbledon, to si ešte vedel predstaviť... Oblek mu priniesla rovno pred kostol. Bol trochu kresťansky vychovaný. A obliekala ho a on sa skoro bavil. Ľudia sa pristavovali a miloval nové košeľe. A žartovalo sa ako v šatni, prišlo pár kamošov. A kamoši kamošovi neurobia zle, len keď musia, len keď je krásna. Smiali sa. Že u nás sa rozvádza len každý druhý pár. A potom sa žartovalo už len o generálke. Už tam skoro nemusela byť. Ved' on sa jej vlastne nechcel ani dotknúť. Ved' on sa jej vlastne len nechcel dotknúť, keď sa jej až tak páčil. Ako bol zvyknutý... Keď už bola nahá. Hrozne rýchlo bola celkom nahá. On nebol zlý, len rozmazaný... Rodičov nespoznala, neprišli.

Ešte slzila. Ešte sa nespamätala, že v zdraví aj v chudobe a kým vás smrť nerozdelí, tak povedala, toto je môj muž. Dvom susedám, čo si pozvala. Ale on sa neobzrel, kecal s kamošmi. Tak už potom vravela Paťo, ako bol zvyknutý... A celý čas si držala ruku na srdci. Prvý raz ho pocítila vtedy prvý raz. Lebo on sa zľakol. Vyzeral ako šarvanec, čo dačo prekotil, zlomil, rozbil. Ty si... malá?! Ty si bola ešte malá?! Rýchlo nevedel, ako sa to hovorí medzi kamošmi. Nijak... A potom už spod trička... nechcela ho trápiť výrazkami, dvoma väčšími a milión malými... ani zdržovať, veď vravel, že sa ponáhl'a, počula... ako som to mal vedieť, že si ako v starých časoch. Dobre, že nepovedal ako pred revolúciou... Vystrčila hlavu, bol bledý, neznášal krv. Veď preto nehral hokej. Veď preto nehral nič na vážnej úrovni...

Prechádzky! Nevyhnutné kvôli diet'atku. Lenže všade sú ľudia, aj v lese... Všetci traja absolvovali len dve a to si už po prvej povedala, že ešte raz neexistuje. Nerobilo mu to dobre, robilo mu to zle, obaja sa hanbili. A ešte aj za to isté, za ňu. Lenže ona bola zvyknutá... Inak to isto miloval. Pohľady, výklady. Osvetľovali, rozveseľovali ho. Kabela len tak v hrsti, sa niesol ulicou, vystretý, nad vecou. Zato teraz si srandovne cucal zub. Že s ňou bol taký vzrušený, že si prestal dávať pozor, si ľudia mohli myslieť. To ho škrelo najviac. Ani nie tak ten kočík, ako že s takou chuderou... Vôbec to nechápal. Doteraz tomu nerozumel. Kde sa vzali tie šialené sekundy? Ani tma tam nebola. Len raz šepla, zhasni. A načo, pomyslel si, už som ťa videl. A potom mu ešte bleslo, aká je poslušná a vtedy sa zdvihla tá vlna. Keď sa prevalila, musel

lapať po dychu, musel lapať dych, lebo aj nadýchnuť sa zabudol. Lebo ju netušil. Čo bol chrbtom?! Ani ju nepočul. Nikto nevzdychal. Až potom mňaukla ako také mačiatko... dievčatko.

Len zo dva-tri razy vychádzali spolu z bytu. Vždy sa na poslednú chvíľu spamätal, už som tam mal byť, mažem, zasa som to prešvihol, mažem a rútil sa dolu schodmi. A ona to šla so všetkými krámmami štvrť hodinu, kabelku v zuboch. Doslova... Aj keď šli na tie dve prechádzky, šiel dopredu skontrolovať kočík. A Pipina, ako vždy aj v zuboch, znášala dieťaťatko, tašky, smeti. Jednak sa jej nechcelo ísť dvakrát, jednak kde by nechala dieťaťatko, hore alebo dolu... Ani vrecúško si nevytiahol z čaju. Načo! A aj ona si ho tam začala nechávať. Ale lyžičku mu radšej vybrala. Mal orieškovo-zlaté oči... Ukázalo sa, že krátkozraké. Raz mu padala, až mu padla šošovka do dierky v umývadle. A Pipina ostala stáť. Bolo zvláštne počuť doma škaredé slová. Chlapskú reč... A ešte jej prišlo na um, ako naučí dieťaťatko vravieť prosím, keď on hovorí čo?

Raz sa naozaj zľakla. Kúpala dieťaťatko, teda chcela kúpať dieťaťatko a on vošiel. A ona sa zvrtila so sprchou v ruke a ošpricovala ho. Dobrou teplou. Ale sekundu mala pocit, že ho zastrelila. Celý zvláčnel, ovisol, oči mu vyliezli v nemom úžase, čas zastal... Až keď sa musel nadýchnuť, sa čas pohol. A pomaly sa rozbiehal a on, ako v stave beztiaže, nešíkovne striasajúc kvapôčky zo svetra, z rúk, neveriace krútiac hlavou, cúval z kúpeľne. Prosím ťa! Nepros ma... A celý večer bol tichý. A keď sa ona, za dlho, trošku zasmiala, hlboko jej

pozrel do očí, neodpustil... Čo keď mu to pripomenulo niečo hrozné, trebárs z detstva, veľmi bola nešťastná, veľmi si to vyčítala... Ja by som to šiel pol dňa, vravel, keď sa v telke spúšťali z nepredstaviteľných kopcov stokilometrovou rýchlosťou. Ja tuším dostanem infarkt, keď sa tam niekto trápil na doraz. Nikdy nepovedal, klobúk dolu... Ale veď to každý, podľa seba súdim teba, pomyslela si a potešila sa... A chlípala ako prasa. Ako prasiatko, opravila sa... A prdel a chráchal. A ja nie?! A ešte tajne...

Už si vzal aj rakety. A ona si nevedela predstaviť, prečo by sa tu mal ešte stavať. Kvôli dieťatku sotva. Pred ním mal dvojmetrový rešpekt... A ju zohlo vo dvoje. V žalúdku mala skalu, strach. Čo všetko treba urobiť, zariadiť, vymyslieť, zabezpečiť, nezabudnúť, nepomýliť sa, odvážiť sa. Hrôzu, že nič nevie. Fyziku, zemepis. Aj korčuľujem mizérne. Ani hlavičku som v živote neskočila. A hrozná mama mi stále dávala diktáty a celkom zbytočne... Niekoľko nocí nespala vôbec, lebo všetko niečo stojí. Kolobežka, kocky, keksíky. Ale možno schudnem. Ale žartovať bolo smiešne... Ale aj tak je to neuveriteľné, že ľuďom dajú v nemocnici tie bábätká na domov. Aj takým, čo nikdy nič podobné nerobili, neskúsili, neštudovali. A oni im ich dajú na domov, to najvzácnejšie...

Keď zaspala, sníval sa jej jeden krík. Vyzeral ako malé slnko. A Pipina šla bližšie a krík sa chvel a trblietal čoraz viac. A Pipina žmurila a vztiahla ruku, či aj hreje a cúvla. Skoro chytila osu! Ten krík bol plný žltých kvietkov a takých istých včiel a ôs! Na každom kvete bzučali dva-tri nasršené

zvery... A dieťaťko mrnklo a Pipina sa zobudila. Lebo pozor, mačka má dozor!

Hovorila si Pipinka... Tak jej vravievala maminka. Ale stále častejšie si vravela Pipina. Vždy keď niečo zabudla, pokazila, poplietla, nestihla, nevedela, nenašla. Strašne veľa ne mala Pipina na repertoári. Na rováši... Len večer! Pustila dieťaťku vodu. Skúsila, bola vlažnulinká, aj mu to povedala, dobrulinká. Ale tešiace sa dieťaťko sa mračilo čoraz viac, kým si ona konečne uvedomila, kým konečne pochopila, že sa tá voda postupne zohrieva. A kým tá krava zareagovala, lebo mala ako vždy málo rúk, už revalo, akoby ho na nože brali. Božemôj, Pipina, ty si taká krava, znelo bytom od rána do večera. Od ťažkého rána do milostivej noci... Ibaže žiť sa musí. A za dvoch! A veselo a s láskou! Lebo to dieťaťko potrebuje najviac, veselo a s láskou a za dvoch. A jeden má byť chlap ako hora. Čo všetko vie a vládze. A dočiahne! Ako ona na stoličke ešte s malým stolčekom... Bývala taká ustatá, že sa celý deň tešila, že mala rada len tak sedieť, keď už dieťaťko spalo, na schodoch pred ich dverami. Bývali najvyššie, sem nikto nepríde. Tá pozícia, tie schody, jej robili dobre. Tie hrany jej tak akurát tlačili boľavý chrbát. Tá sivá tma je tak akurát pre sivé, zrobené prachovky. Konečne mohla byť taká, aká je. Ovisnutá, zabudnutá, vypadnutá z okna. Stípla... Tak sa zľakla, že jej celým telom prešiel mrázik. Že jej zabilo neviem koľko sto nervových buniek. Nesmiem umrieť. To je hlavné, to je to najhlavnejšie. Nesmiem umrieť, lebo pozor, mačka má dozor. A rýchlorýchlo sa usilovala nepredstavovať si, ako by dieťaťko mrnklo na skúšku, ako by sa zľaklo...

a vtedy chválapánubohu klapla brána. Výborne vyvykľaná. Fantázia je dobrý sluha, ale hrozný pán. A niekto šiel domov hore kopcom a ani si nezažal. A už bol o poschodie nižšie a chodbou letela hviezdička a smrdela. A dvere pod Pipinovým zadkom sa otvorili a zatvorili a Pipina skoro pukla od jedu. Zajtra sa zasa bude musieť, keď sa bude so všetkým teperiť dolu, so všetkým zohnúť, ten špak zdvihnúť, nájsť kanál... pomoc, mrnkla. Tichučko, aby ju nik nepočul.

A snívavali sa jej rastliny. Obrovské kríky, skoro stromy s veľikánskymi kvetmi hnusnej zelenožltej farby. S fialovými žilami. Ako křčovými. Musia byť ako hlava... Lenže Pipina nikdy nijaký nevidela rozkvitnutý. Neprichytila rozkvitnutý! Ani jeden... Boli tam puky, a potom to isté, len vyžmýkané, opadané na zemi. Nikde kvet v najlepších rokoch! Len puky a mŕtvolky. Čudnéé... Ten sen Pipina nenávidela. Nerozkvitnú, umrú, odpadnú. A potom sa váľajú po zemi ako handry. Hnijú a smrdia. To sa jej snívalo dosť často...

Najviac sa bála, ako to zbadá. Že kedy dieťaťko zbadá, že ich je voľajako málo. Že ich nie je dosť... Ako sa bude pýtať. Prečo všetci majú a ja nie. A potom sa ho budú pýtať deti. Keď mu neviem kam, príde len... a ešte taká škaredá. Ja mám stokrát krajšiu maminku a ja mám milión miliónkrát krajšiu mamu. A ja mám tata a ty nie! Si somár! Si sám... A môj foter má v robote frajerku s takými kozami ako futbalové lopty. Normálne mi uvarila kávu s koňakom. Poser sa... A je to tu. Puberta... Puberta nie je žiadna sranda. Puberta je ako to slovo. Divné, nebezpečné, trochu neslušné. Puberta je